Hanul Broasca Raioasa

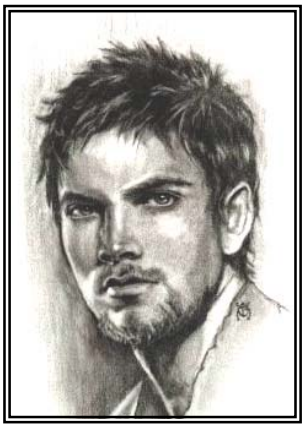
Aproape de iesirea din targ, la drumul principal spre nord, se afla hanul cu cea mai vestita bere din tinut: hanul 'Broasca Raioasa'. Hangiul Barliman este un om scund si rotunjor, rumen la fata, mereu gata de vorba si mester neintrecut in prepararea de curcan la ceaun. Locuri are destule in han, paturile sunt curate iar grajdurile sale sunt incapatoare. Cine e ostenit de drum, vrea o bere buna, o cina copioasa, un loc de tras peste noapte sau pur si simplu vrea sa afle ultimele noutati din tinut, se opreste la han.

oOo

Este o dupa-amiaza de iarna, putine zile inainte de solstitiul de iarna. Nametii au acoperit drumul, putine sanse sa apara calatori. Cele cateva odai mai mici, separate de sala mare, sunt goale. Un foc trosneste in vatra, dar la mesele din apropiere sunt doar cativa musterii, obisnuiti de-ai hanului, din sat, care se multumesc sa ridice din cand in cand la gura halbele de bere si sa poarte un dialog intrerupt, aproape monosilabic.

Amorteala inghetata de afara s-a intins si peste oameni. Pana si veselul Barliman e pierdut printre ganduri. Sta dupa tejghea, frecand de zor cu o carpa curata o halba, fara a parea sa observe ca aceasta straluceste deja demult de curatenie, reflectand focul din vatra.

S-ar parea ca ziua se va termina in aceeasi liniste ca precedentele, fara ca ceva deosebit sa se intample in micul targ.

Intunericul se lasase deja peste sat, cand usa hanului s-a deschis, starnind clopotelul atarnat deasupra intr-un sunet vesel, care contrasta cu atmosfera destul de mohorata. In urletul viscolului de afara, cei cativa musterii au ridicat capul pentru a vedea cine a iesit din casa pe asa o vreme. Nou sositul insa nu era un localnic. O silueta intunecata s-a strecurat inauntru si a scuturat zapada de pe pelerina lunga, verde inchis care il ferea de vant. Strainul s-a restras la o masa aflata in penumbra si s-a asezat. Barliman s-a indreptat grabit spre el.

"O halba de bere... Si o cina sanatoasa." Cu aceasta comanda, il concedie cu mana pe hangiu si isi indrepta atentia asupra mesei din fata sa. Privea aparent concentrat nodurile din lemn, astfel incat Barliman se indrepta spre tejghea sa ii toarne berea si sa vada de cina.

Fiindca strainul nu parea sa aiba chef de vorba, localnicii s-au multumit sa il studieze de la distanta. Poate ar fi fost mai putin dornici sa intre in vorba cu el, daca ar fi stiut ca strainul era Thorn, numit astfel cu ciuda, teama sau alint, pentru ca era un ghimp in coasta oricui avea prea multi gologani in punga sau prea multe inele pe degete, de care nu ar fi vrut sa se desparta de buna voie. Aceasta era una dintre multele sale preocupari. O alta il adusese in aceasta seara la hanul Broasca Raioasa…

oOo

'Viscol, viscol si iar viscol... bleah… M-am saturat de vremea asta. Vreau ceva de baut si o prezenta agreabila sa mai simta si sufletul meu ca traieste.' Asa mormaia barbarul infasurat strans in blana de urs mergand aplecat in fata.

De trei luni plecase din satul natal. Implinise 21 de ani si conform traditiei trebuia sa plece in lume sa-si dovedeasca barbatia prin fapte de vitejie. Nu-l deranja atat frigul cat faptul ca nu intalnea pe nimeni din cauza acestuia. Ura singuratatea si de prea mult numai de ea avea parte. Fata i se insenina cand vazu lumina unei case. Ajunse in dreptul firmei si citi: Hanul Broasca Raioasa. ‘Hmm, atata timp cat nu servesc broaste raioase pare in regula.’ Dadu sa deschida usa cand deodata un vampir zbura prin fereastra urmat de un ins masiv in armura. Zambi… ‘Lumea stie sa se distreze aici.’ Inauntru - lume pestrita. Ah, hangiul.

“O oala cu bere si o pulpa de porc bine rumenita”, zise puternic. Hangiul se pierdu un pic cu firea in fata matahalei dar se linisti, sau incerca, vazandu-i zambetul prietenos.

Cum statea la masa band cu pofta din bere si muscand din pulpa se gandi: o femeie imi mai trebuie si apoi sunt gata de orice.

Thorn duse halba la buze si sorbi ganditor. Parea singurul neimpresionat de venirea barbarului. Doar mai vazuse barbari inainte, chiar daca ei nu il vazusera pe el, cand le golise o pestera de cele mai pretioase blanuri. Scosese bani frumosi pe ele. Umbra unui zambet ii poposi pe chip la acea amintire, apoi se concentra din nou asupra strainului.

Il masura din priviri multumit. Era bine facut. Si nu parea genul care sare cu toporul din orice. Asta era bine. Pachetele de muschi au rolul lor, dar e bine sa fie ceva si in capul care le guverneaza. Facu semn hangiului sa ii mai aduca o bere si se lasa pe spate, cu ochii semi-inchisi. Penumbra in care sedea il ascundea destul de bine, iar strainul parea prea preocupat cu cina-i copioasa ca sa il observe. Se pregati sa astepte in liniste momentul prielnic sa ii capteze atentia.

oOo

Ea intra in liniste in han si pasii ei usori, desi cu tocuri abia se auzeau. Se vedea pe fata ei ca era ostenita. Poate umblase o zi intreaga, poate nu dormise o noapte. Ofta odata adanc si rasfirandu-si parul, ceru hangiului ceva de baut si o camera in care sa doarma. Apoi Rissa se retrase intr-o masa din colt si privind din umbra la ceilalti, observa pe rand clientela si batea usor cu unghiile ei lungi si rosii in masa... 'Nu o lume tocmai distinsa', gandea ea. Privea barbarul, apoi pe cel ce parea elf. 'Nu am chef de nimic interesant azi...'

oOo

Tropaituri puternice se auzeau de afara. Se astepta a fi un calaret... de fapt era numai un cal. Acesta incerca sa fie bland cu usa dar isi pierdu rabdarea si o tranti cu copitele din spate. Avea mijlocul si spatele acoperite de o pelerina neagra, coada era in afara. Tinea sub o aripa o carte prinsa cumva si sub cealalta tocmai stranse un fel de coasa. Se opri in mijlocul hanului si privi insistent la toata lumea, fara jena, fara sa se gandeasca ca nu e tocmai civilizat sa te holbezi in treaba omului... privirea aceea fara taine, insistenta, care nu lasa sa scape nici un detaliu. Asa facu cu toti, in stanga si in dreapta, cu ochii usor incruntati, terminand pe hangiu. Nu-i pasa ca murmure se auzeau... el facea ce dorea.

Se duse la bar, spijini coasa cu taisul strans paralel de podea si de o aripa si tranti cartea neagra pe bar, chemand hangiul. ,,Niste akren'nia..." Acesta cauta ce-i ceru calul. Alicornul lua pachetul, scoase o tigara si o aprinse... in fum, puse o pana mai lunga pe o pagina roasa a cartii unde era desenat ceva. Intreba ceva. Hangiul nega din cap. Ias nu se simtea acum in dispozitia in care sa intrebe pe fiecare daca stia unde gaseste acel artifact... parea pe punctul de a face o criza de isterie.

oOo

Concentrat asupra fripturii, barbarul tresari deodata. Auzul lui fin il alertase ca e cineva la usa. Ridica ochii si vazu intrand o femeie tanara (si foarte atragatoare, se gandi el. In starea lui si un stalp era ademenitor, dar simtea ca e ceva special in legatura cu ea) imbracata in rosu.

'Deja devin interesante lucrurile pe aici'. Si avu mare dreptate... Usa se dadu violent la o parte si inauntru intra o creatura foarte ciudata. Un soi de cal, numai ca avea aripi si un corn usor spiralat. Din ce retinuse din povestile spuse de batranii tribului si-a dat seama ca e vorba de un alicorn. Creaturi foarte misterioase si neintalnite prin tara sa natala.

Pentru moment uitase de femeie, studiind alicornul care parea cam nervos. Doar pentru moment... 'Nu-i tocmai locul pentru o femeie asa de tanara. E ceva cu ea. Presimt o aventura' isi zise barbarul, si zambi gandindu-se la posibilele lupte din aceasta aventura.

Rissa se simti patrunsa de privirea calului. El isi dezveli dintii si respira greu pe cand se uita nervos in toate parrtile. Fuma akren'nia. Auzise de drog. Era ca un fel de ser al adevarului... numai cei mai curajosi fumau asa ceva. Nu se stie ce bazaconii puteai spune sub influenta lui... Nu recunostea insa cartea. ‘Ceva de moarte... nu vezi prea des un cal cu o coasa’. Stia de asemenea barbarii. Fusese cu Phenayng odata intr-un loc de-al lor... ‘Reputatia ii depaseste, intr-adevar’ cugeta ea ,,...un barbar poate fi o distractie de noapte...". Nu era in apele ei. Dar se facu comoda lasand pelerina-i rosie deoparte si relaxandu-se in scaun.

Alicornul rasfoia nervos cartea. Ajunse la o harta. Se uita insistent pe ea. Fuma nepasator si batea din copita. Apoi se duse la o masa, care o prinse libera, nu chiar la intuneric, nici in mijlocul hanului. Lasa cartea deschisa la harta si fuma incontinuu. Isi pironi privirea inainte, catre nimic exact, doar o privirea infipta in necunoscut si fara sa clipeasca isi mai dezvela din cand in cand dintii ascutiti, tradand o neliniste foarte tensionata. Apoi se opri si calm, puse botul in carte si isi acoperi capul cu aripile mari, cu ultimele pene lungi rosii, care acoperira toata masuta.

oOo

Deodata se auzi clopotelul de la usa. Majoritatea ridicara capetele. Era un om cu o gluga mov inchis plina de zapada. Intra inauntru fara a se uita imprejur si isi scutura zapada de pe el. Se duse direct spre barman pe cu care schimbase doua vorbe, iar dupa aceea lua loc la masa din colt. Peste cateva clipe sosi un om bine imbracat, gras si cu mustatiile zburlite. Lua loc la masa cu necunoscutul si incepura sa vorbeasca. Amandoi scoasera ceva obiecte si se parea ca fac schimb de marfa. Taranii incepura a vorbi ca fac "afaceri murdare", dar nici unul nu a avut curaj sa spuna ceva. Timp de douazeci de minute cei doi statura si mormaind stiu ei ce, iar deodata se ridica amandoi si iesira afara.

oOo

Frigul ce se lasa la intrarea strainului trezi interesul alicornului. Nu gasise solutia ce o dorea. Urmari atent pe cei doi straini. Obiectele schimbate i se parura cunoscute sau daca nu, macar interesante. Se holba destul de nepoliticos la cei doi, desi nu era treaba lui. Daca unul dintre ei se pricepea la asa ceva, il putea ajuta si pe el. Ura sa ceara ajutor. Nu o va face. Dar se va descurca. Daduse el si peste mai greu...

Duro'than trase o ultima dusca din halba de bere, se sterse la gura satisfacut si se ridica decis sa dezlege misterul strainei. Fu cat pe ce sa se ciocneasca de un om cu o gluga mov ce a intrat fara sa se uite in jurul sau.

’Puah, un om. Gandacei d-astia am storcit destui pana acum’, gandi el pe moment dar studiindu-l mai bine realiza ca nu-i un om oarecare. Dar el avea alte ganduri acum. Se apropie de tanara si luandu-si o atitudine ce se voia increzatoare, dar parea mai degraba stangace, o intreba: “Ce cauta o fata tanara ca tine prin coltul asta uitat de lume?”

Rissa era ca de obicei: nu zambea, dar fata ei nici nu era cu mult prea serioasa... Parea ochioasa mai ales datorita ochilor ei totdeauna larg deschisi fara a parea insa exagerati... in comparatie cu pielea ei cenusie sau cu intunericul din coltul ei, albul ochilor parea insa foarte sticlos. Ea isi retrase capul putin mai in umbra si mutandu-si privirea de la cel ce iesi, se trezi cu barbarul langa ea. Se opri din batut cu ghearele in masa si puse amandoua mainile pe paharul cu vin rosu, retragandu-l apoi in poala. Astfel intra cu totul in intuneric; numai ochii se vedeau clar. Il priveau pe barbar in ochii lui, fara sa clipeasca mult prea des si fara a face orice alta miscare. Dar nu scoase un cuvant.

oOo

Viscolul incetini... Angy se plimba obosita… fara un scop anume, cand deodata, remarca un han. Hanul "Broasca Raioasa". Era cam obosita...si vroia sa se incalzeasca undeva. ‘Hmm’, isi zise, ‘n-am nimic de pierdut... o bautura calda nu mi-ar face niciun rau.’ Ajunsa in fata hanului, zari o fereastra sparta. Ramase oarecum uimita, credea ca e un han ca oricare altul, dar de pe atunci simtea ca se va intampla ceva straniu cu ea acolo .

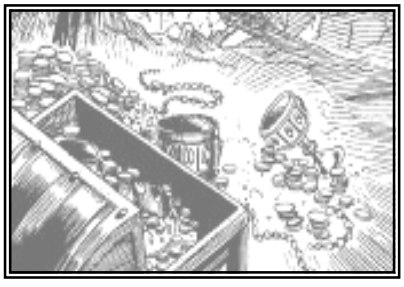

Deschide usa, paseste cu pasii ei diafani spre hangiu si-i cere o ceasca de ceai. Hangiul o privi uimit. Ii zari ochii, care erau deosebit de frumosi, parca rupti din stele. In asteptarea ceaiului, Angy cerceta hanul in lung si-n lat. Zari un barbar care la prima vedere ii parea prietenos, apoi ochii i se oprira asupra unei fete, care era usor de remarcat prin frumusetea sa si prin misterul care-l degaja.

‘Ia uite’, isi zise iar, ‘se pare ca am gasit pe cineva asemeni mie, poate voi reusi sa schimb cu ea doua-trei vorbe, ca fapt divers pentru aceasta seara.’ Apoi, zari un june elf care se ascundea in umbra. Simti un mare interes fata de aceasta persoana, interes inexplicabil pentru ea. Isi dadu jos pelerina, lasand la vedere un par superb, negru ca abanosul, si un corp diafan si mladios. Se simtea mai bine. Isi lua ceasca cu ceai si-o duse la buze, sorbind incet, savurand fiecare picatura fierbinte, lasandu-se incalzita cu fiecare strop.

oOo

Retras in umbra care il invaluia, Thorn misca pentru prima oara, cu mantia fosnindu-i incetisor, in momentul in care barbarul se indreptase spre straina. Pana atunci se multumise sa priveasca scena cu un usor ranjet satisfacut intiparit pe fata. Micul ucenic, asa tolomac cum parea, avusese se pare dreptate. Habar nu avea de unde isi culesese informatia, dar era sigur ca nu o aflase prin puteri proprii. Era prea... tolomac. Dar iata ca in ciuda dubiilor sale, ea se dovedise exacta.

In mod normal nu ar fi batut atata drum in urma unor informatii indoielnice, dar posibila recompensa era prea mare. Era constient ca, daca legendele despre Orasul Disparut erau adevarate si informatiile sale exacte, lovitura era prea mare pentru un singur om, fie el si cel mai dibaci hot din Portalia. Avea nevoie de ajutoare si iata, hanul acesta ii oferea o gama larga.

Oricine pornea intr-o aventura periculoasa avea nevoie de muschii unui barbar... asta daca nu il apuca pe barbar o furie de berserker taman cand aveai nevoie de tainuire sau daca nu se impiedica in propriile picioare. Spera sa nu fie cazul. Femeia emana forta, desi nu isi putea da seama exact de ce natura era, dar simturile nu il inselasera inca niciodata. Avusese indoieli asupra calului imens (trebuia neaparat sa afle mai multe inainte de a bate

palma sau... copita), dar cartea acestuia i le risipisera. Nu ii era taman pe plac aura pe care o emana. Nu era foarte priceput la vraji, dar sangele elf pe care il mostenise de la mama sa, pe langa faptul ca ii ascutise simturile, purta in el magia naturii. Iar acuma avea o senzatie acuta de pericol legata de acea carte.

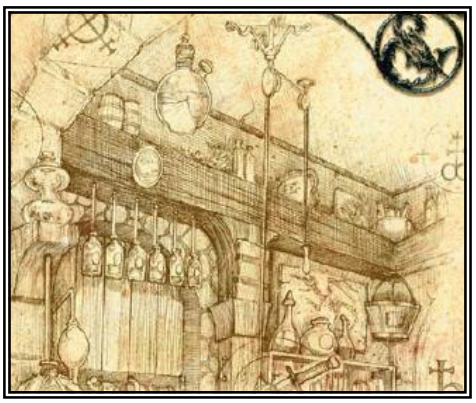
Se pregatea sa studieze noul personaj intrat in han, cand barbarul se indrepta spre femeie. Asta nu era a buna... spera sa nu se lase cu vanatai, capete sparte sau... mai rau. Si asa, era destul de dificil sa convinga personaje asa diferite sa i se alature, si asta inca fara sa bata la ochi. Daca se mai lasa si cu scandal... Sirul gandurilor ii fu intrerupt de sunetul clopotelului de la usa. Zambi. Mda, se parea ca incet-incet se adunau toti.

Angelique , simtindu-se mult mai bine dupa ceai, se lipi cu mainile de soba si scoase un mieunat slab . Socata de ceea ce facuse, inghiti in sec si privi in jur in speranta ca nimeni nu o auzi.

Ias inceta a se mai gandi la strain. Era dus... nu se va duce dupa el. ,,Ilkanum..." gandi el. Mieunatul ii intrerupse gandurile brusc... ura si iubea ,,matele". Gasea interesante dikishele, mai ales. Intoarse capul dar nu dovedi mult prea interes fata de noul musafir. 'Trebuie sa par mai dintr-o bucata...'. Ofta si isi inghiti ultimele cuvinte... nu stia nici o replica potrivita acum. Tranti botul de carte din nou.

Putin uimit de mutenia fetei, barbarul statu o secunda si zise: "Ce nepliticos sunt, vai. Ma numesc Duro'than." Zambi si intinse mana. Tresari la auzul unui mieunat. Cu mana inca intinsa se intoarse si mai vazu o fata. Par negru, ochi albastri. 'Imi place locul asta din ce in ce mai mult', se gandi el...

Angy suspina, dezamagita de propria-i reactie. Se pare ca barbarul a auzit plapandul mieunat. Angy nu dorea acest lucru... il privi in ochi incercand sa para cat mai prietenoasa, si-i zambi politicos, atat lui, cat si fetei de langa el.

Era tarziu de tot ,dar la han inca mai era lumina. Ronin nu vroia sa intre dar afara era prea frig si se hotarase sa intre pana se potoleste vremea. Intra, se putea observa ca oamenii intrara numai pentru a se adaposti de frig, era o atmosfera linistita, toti sorbeau din cani tacuti. Ceea ce ii atrase atentia lui Ronin era... fata ce statea singura langa foc, uitandu-se in jur. Vroia sa intre in vorba cu ea, dar se gandi ca nu e tocmai intelept lucru acesta. Isi luase ceva cald si se puse la masa.

Angy se simtea urmarita... 'Blestemat sa-mi fie instinctul de felina, numai belele-mi aduce!' Nu-i placea cand privirile se indreptau asupra ei, in general vroia sa treaca neobservata , dar nu tot timpul ii reusea acest lucru. Suspina din nou .

Hanul se golise de localnici. Nu s-au dus cu inima usoara la casele lor. Erau curiosi... chiar foarte curiosi in legatura cu strainii. Dar deja nu se simteau in largul lor. Plutea ceva in aer si nu vroiau sa fie de fata pentru a vedea ce era. Hangiul se dusese la grajduri sa vada de animale. Sosise clipa. Thorn nu avea voie sa rateze.

Cu miscari agile si tacute strabatu spatiul dintre masa sa aflata in umbra si marea vatra. Nu se posta chiar in dreptul focului, ci putin lateral, sub capul de elan plin de praf care atarna de perete (ce chestie de prost gust!), apoi tusi incetisor. Nu ii prea placea sa faca pe oratorul, dar acum era vital. Astepta sa vada daca avea si cui vorbi.

Angy-si intoarse capul auzind un slab tusit. Era elful care i-a captivat atentia inca de la inceput. Il urmari cu mare atentie, incercand sa-l priveasca-n ochi .

Plictisindu-se uitandu-se pe geam, Ronin se gandi sa intre in vorba cu acea "felina". Ducandu-se spre ea, i se vedeau ochii albastrii cum luceau, nu stia daca de rau . "Salut, eu sunt Ronin"... Fata tacu. "Stiu ca prezenta mea te deranjeaza, vroiam doar sa-ti dau aceasta blana de Darnus, iti va fi de folos", zise el punand blana langa ea, apoi se ridica si pleca inapoi la masa lui.

Angy clipi. Cine mai era si acest strain , si ce vroia de la ea? Se simtea indignata, prefera sa ramana singura, si asa se simtea de-a dreptul penibil pentru acel mieunat . ‘Tocmai eu, eu care se presupune ca am control in orice situatie?" Lua totusi blana, zicand cu juma' de gura un "merci" cam rece si distant.

Rissa nu-si muta ochii de la barbar. Un mare semn de intrebare era in mintea ei. ‘E... acu-i acu’. Apoi il analiza atent din cap pana in pcioare, miscand doar gatul putin: fata, muschii, mainile, picioarele, mijlocul... vestimentatia. ‘Mithril... e ceva de capul lui’.

Mieunatul o facu sa uite tot si sa se uite brusc spre acel loc... unul ii da o blana ,,matei". Bine, lupii stim cum stau cu pisicile... ‘N-are rost... daca nu eu, se duce la ea... dar mai bine eu’. Apoi reveni la barbar.

,,Rissa..." zise ea soptit, dar cu o voce clara si rasunator feminina, in timp ce inchina paharul catre barbar si apoi il duse incetinit intre buze... zambind cu zambetul ei pretios, pe care nu-l afisa decat atunci cand se simtea victorioasa in ceva. Nu iesi din intuneric si nu isi mai clinti trupul din loc.

‘Ce mai e acuma?’ A tusit unul in spate. Duro’than se intoarse si vazu ceea ce parea un elf. Dar nu era un elf. Mai vazuse el altii ca el, pe jumatate oameni. Oare ce trasaturi avea de la cele doua rase? Parea ca vrea sa spuna ceva. Nu uita de fata, dar nici nu se intoarse spre ea, intuind ca il observase pe strain. 'Miros o aventura', gandi el vesel. Astepta elful sa

vorbeasca. Si Rissa auzi, dar nu voi sa creada... Se incrunta brusc si isi sterse zambetul... 'Poate totusi nu e chiar asa de mult de capul lui'. Poate era totusi din cauza matei...

Ias nu scoase botul din carte, doar roti ochii inainte, cum putea, catre cel din mijlocul hanului. Se uita cumva cas, cu ochii aiurea pe care ii simtea aiurea in orbite, dar nu se misca. 'Toata lumea cauta... nimeni nu gaseste nimic aici', mai gandi el pe cand respira printre foile cartii si il privea anapoda pe semi-elf.

Angy simtea o tensiune-n aer, daca ar fi fost o pisica adevarata i s-ar fi zgribulit blanita pe spate. A simtit imbietorul miros de aventura, lucrul ce il astepta de multa vreme. Pleca de langa soba, tinand strans in mana blana primita. Pasii o duceau langa tanara oachesa care, pare-se, atragea si ea atentia masculina din juru-i. O privi cu o privire ciudata, de parca i-ar fi cercetat strafundurile inimii. Toate acestea pentru o clipa insa. Isi intoarse din nou ochii catre elf care se pregatea sa zica ceva.

Gandind profund, Ronin nu auzi tusitul dar vazand ca toti isi intorc privirile catre un elf , a ridicat privirea un pic, punand mana pe pumnal.

Thorn isi roti privirile prin incapere si numara in gand. Aproape toti. Nu mai avea rost sa astepte sosirea tolomacului.

"Bun venit la intalnire... (pauza de efect). Mda, probabil nu vroiati sa va intalniti cu nimeni. Si totusi, s-ar zice ca nu e o intamplare ca sapte straini atat de diferiti se intalnesc la rascruce de drumuri la solstitiul de iarna. Da, sapte. Mai asteptam pe cineva. Am fost manati aici din motive personale, si totusi telul nostru este unul singur... locul in care fiecare isi poate indeplini pofta... inimii."

Isi roti din nou privirea prin incapere. Se auzeau doar bustenii trosnind in vatra si fosnetul sec al filelor rasfoite de catre calul negru (totusi, ce o fi?). Era insa convins ca si acesta asculta.

"Spun asta pentru ca sunt sigur ca toti ati dori sa va aflati printre cei care vor descoperi comoara Regelui Mag Kayffa din Orasul Disparut."

"Am auzit de aceasta comoara , se spune ca ar fi pazita de niste vraji incredibil de puternice , si de niste creaturi cu o forta nemainalnita....., ce-i drept, mi-a starnit interesul, continua te rog" ---- grai ea calma , cu multa incredere-n sine

"Sa spunem doar ca... Orasul Disparut nu mai este disparut. S-ar putea gasi o cale. Deloc placuta si deloc usoara, ce e drept, iar pentru reusita e nevoie de

participarea a *absolut* tuturor celor care ne aflam acum in aceasta incapere si nu numai. Cum spuneam, intalnirea aceasta nu este o simpla coincidenta. Cantariti bine daca vreti sa va aflati printre cei care vor pasi in Oras pentru prima data in multe secole... si daca sunteti in stare." adauga Thorn, privindu-i pe rand cu un zambet usor zeflemitor.

"Alta garantie decat cuvantul meu nu va pot da, iar pe cuvantul meu nu prea conteaza lumea. Daca va hotarati, hotarati-va repede. Nu e nevoie sa stie tot tinutul ca niste straini ciudati au pornit din *Broasca Raioasa* intr-o... sa-i spunem 'aventura'. Iar daca afla hangiul, fiti siguri ca va afla toata lumea. Maine la ceasul amiezii voi fi in padurea dinspre apus. Va astept la ruinele capelei de la intersectia drumurilor, la trei mile de aici. Daca nu veniti, voi considera ca lasam balta mica noastra... 'aventura' si ne vom vedeam fiecare in continuare de micile si insignifiantele noastre treburi".

Fara sa mai spuna ceva, arunca un ban de aur pe tejghea pentru consumatie si iesi din han. Nu vroia sa riste. Caderea de zapada ii va acoperi relativ repede urmele, iar el se putea descurca perfect in padure, chiar si pe asa o vreme. Cu gluga pe fata se pierdu curand in intunericul de afara.

oOo

'Auzi la el, daca suntem in stare... Noi barbarii nu ne dam in laturi de la o provocare'. Asa gandea Duro'than. Zise cu voce tare: "Nu stiu voi ce ziceti, dar eu merg cu elful, chiar daca pare mai dubios. Nu ma tem nici de el, nici de ce va veni".

Angy clipi si nu se putu abtine sa nu zica: "Ce barbat... misterios." Apoi se trezi ca din transa si se intoarse catre cei din jur. "Ei bine, eu consider ca n-avem nimic de pierdut, eu una... am pierdut tot ce-am putut avea... Astfel poate ma aleg cu niste prieteni... ceea ce n-am avut niciodata..."

Rissa auzise tot ce se spusese dar nu il privi deloc pe elf, atata cat il vedea intr-o margine a privirii. Se simtea oarecum lasata balta, dar nu era niciodata sigur cum e cu barbarii astia... acu vor ceva, apoi, altceva... Termina dintr-o inghitirura ce mai avea in pahar si isi trase cu zgomot puternic scaunul mai langa masa, astfel ca iesi cu fata si pieptul in lumina, trasaturile vazandu-i-se clar. Nu scoase nici un cuvant mai mult, dar izbi cu tocul in sabia de la braul ei care zornai a fier puternic si dadu de inteles ca era, totusi, atenta la ce vorbeste.

Ias ridica botul si reveni cu ochii ii pozitie normala. Cine era acest rege foarte puternic? Ias insusi se credea foarte bun la magie, si orice dusman ar fi fost, credea puternic in conceptul ca moartea e singura ,,mai vesnica" decat alte chestii considerate eterne si deci - el, ca vrajitor al acesteia - era net superior celorlalti... multora. 'Ce ti-i si cu vanitatea... daca regele era viu, putea fi omorat... daca regele ala e mort...'. Prea multe idei ii venira in minte. Inchise cartea cu zgomot puternic dupa ce sunetul fierului il readuse in planul nostru al existentei... Ridica cu o aripa coasa si

punand-o pe spinare, izbi cu o copita in podea. ,,Voi chiar vreti sa traiti vesnic? Ce mai asteptati?"

‘Traire vesnica? Cine a pomenit de asa ceva? Eu simt ca n-am nimic de pierdut, imi doresc o aventura asa cum demult n-am avut’. Angy tacu, privi in juru-i si ofta. Erau cu totii asa de diferiti... ‘Ma indoiesc ca ma voi atasa de cineva’ isi zise in gand. Se simtea straina in acel han, se simtea nedorita, neprimita.... Pana la urma urmelor, era o pantera solitara, care prefera linistea si totusi... de aceasta data simti cum sufletu-i tanjeste dupa atentia celor din acest han. Simti un impuls, simti ca vrea sa sara, sa faca ceva, dar toate aceste stari s-au transformat intr-o simpla resemnare...

Atunci grai din nou: “Mda, cred ca ar fi cazul sa ma prezint. Sunt Angelique si vin de departe, in speranta ca se va ivi ceva in drumu-mi.” Zambi obosita, era greu pentru ea sa capete increderea unei persoane, acum era pusa la o grea incercare.

‘Ei, asta era...’ gandi Rissa. Privea felina cu atentie si cand termina de vorbit, ofta usor si rotind odata ochii peste cap, iar reveni in asteptare.

Ias stranse cartea si o baga sub o aripa, apoi se departa de masa si pasi in fata, cu picioarele intr-o pozitie de asteptare si gata de plecare. Apoi apleca capul intr-o parte, catre Angy si ramase asa, privind-o. Era singura care mai zisese ceva de la plecarea elfului.

Atunci, fata scoase dintr-un buzunarel un sac mic cu arginti si grai : "Fie... (‘cat am sa ma detest pentru asta’, isi zise) va invit la un ceai de rodie, sa mai discutam..." Isi plimba ochii prin camera si zari o faptura ciudata, un cal.... "Cum de putu sa-mi scape pana acum?" gandi ea. Il privi cu interes, si simti ca-o trec fiorii pe sira spinarii. Simti ceva ciudat in legatura cu aceasta fiinta straina. Simti durere-n trecutul lui, si, pentru o clipa crezu ca simte induiosare in inima lui... dar se insela.

Duro'than incepu sa viseze cu ochii deschisi la noile aventuri... in sfarsit actiune. Dar sa nu uitam ce am inceput. Rissa... se intoarse spre ea: “Ei, ce zici? Am senzatia ca mica intreprindere a elfului te priveste si pe tine”. Se uita in jur. Omul de mai devreme, alicornul, felina… ‘Ce adunatura ciudata’, se gandi el, dar nu cu desconsiderare. Era destul de intelept incat sa realizeze avantajele unui grup asa de divers.

Felina ii invita la ceai. Se gandi ca mai degraba are nevoie de odihna decat de vorbe. “Sunt obosit de la atata drum. Eu ma duc in camera mea. Sper sa va gasesc pe toti maine in padure”. Se intoarse spre Rissa, “Si pe tine”. Si cu acestea pleca sa-l caute pe hangiu sa-i dea un culcus cald.

Angy privi oarecum dezamagita. ‘Eh, asa se intampla cand incerc sa fiu prietenoasa.’ Totusi nu se putu abtine sa nu zambeasca. Pana la urma urmelor, se va intampla ceva si-n viata ei... Se aseza pe un scaun si se scufunda-n gandurile ei.

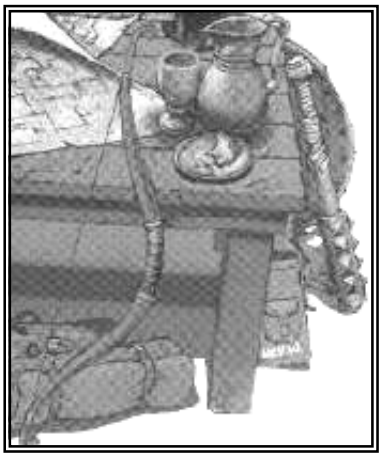
‘Nu multi se prind ca si tacerea zice ceva...’ gandi Rissa in sinea ei. "Obosit azi, Duro'Than?", ii striga ea. Apoi se ridica de la masa si luandu-si pelerina pe brat trecu cu pasul ei tarait si fin prin spatele lui, catre scarile ce duceau la camere. "Vedem noi ce-ti poate pielea de barbar maine", mai rosti cu o voce joasa se o privire aruncata peste umar, cu ochii cautatori.

oOo

Ias isi muta capul catre Rissa si isi dadu seama ca nu e chiar om – ‘Spirit alaturat, al Noptii’ - si isi roti usor coasa. ‘Am si ac de cojocul ei - Of of of... avem doar doua femele si soarta face ca sa fie din specii natural opuse... - o catea si o mata - o vai!’ ofta el in gand dand ochii peste cap...

"Ti-as onora invitatia la ceai" zise apoi Ias apoi catre Angy, gandindu-se ca el sta nopti intregi fara somn si insomnia de care suferea ar fi tinut treaz tot hanul mai mult ca sigur. "Ma indoiesc ca... varcolacii si barbarii mai beau ceai cald azi..." mai zise el privind tinta intre Rissa si Barbar.

Angy ramase uimita... si simti cum un zambet i se intipareste pe fata. ‘Totusi, nu toate au fost in zadar, macar asa vad ce-i poate pielea acestui cal’. Apoi grai cu glas tare: “Imi pare bine ca mi-ai acceptat invitatia straine, somnul nu ma paste defel.” Ii ceru hangiului doua cesti de ceai fierbinte, apoi se aseza la masa in asteptarea bauturii. Incepea sa-i fie drag acest han prafuit si mancat de vreme.

Ias se gasi din nou nevoit sa lasa jos coasa si sa ignore greutatea cartii legate cu un lantug de aripa. Isi aseza mai bine mantia pe spinare si cu prelungirile gen degete de la indoiturile aripilor apuca ceasca (cu amandoua aripile). O adulemca putin cu botul - era inca prea fierbinte - dar apoi ridica ochii din ceasca si ii pironi pe creatura felina. Capul lui se ridica puin mai sus decat era cel al fetei. ,,Ce rasa esti tu oare?" intreba el soptit, pe cand se incalzea din cauza chestii.

Felina clipi. ‘Stiam ca o sa se ajunga la intrebarea asta...’ isi zise ea in gand. Sorbi o inghititura din ceaiul ei, lasa ca lichidul sa-i patrunda pana in stomac, lasandu-i fiori care se urcau pana-n inima. Apoi indepartandu-si o suvita rebela de pe fruntea-i neteda, ii raspunse cu o voce calma si soptita: "Sunt un elf cu insusiri de felina… as putea spune jumatate elf, jumatate felina". Apoi il cerceta pe cel care-i adresa intrebarea si-i zise: "Nici fiinta ca tine n-am prea vazut."

"Elfii... sunt asa niste fiinte...", ofta Ias uitandu-se intre ceasca si fata, asa cum se uita el de obicei, imprecis. "Eu sunt asa o fiinta…", sorbi el prima inghititura de ceai.

Fata-i cauta privirea. Simti un impuls, simti ca era legata de aceasta faptura intr-un fel anume. Nu, nu era dragoste...ci simtea ca-l cunoaste de undeva, simtea ca l-ar mai fi vazut vreodata. Isi intinse o mana, si-l mangaie delicat pe crestet. Isi trase mana repede, socata de ceea ce facuse si in acelasi timp si rusinata. Mormai un mic "scuze" apoi sorbi din nou din ceai, ca si cum nimic nu s-ar fi intamplat.

Ronin nu stia daca sa accepte, pentru ca se descurca mai bine pe cont propriu dar cu acesti bani poate disparea pentru totdeauna. Se hotarase sa se mai gandeasca pana diminetata. Cautandu-l cu privirea pe hangiu, se ridica usor de la masa si pleca spre el pentru a-i cere o camera.

Ias era o fire rece. El opera cu Moartea si in Moarte. Aceste sentimente erau goale pentru el, mai ales decat fusese ranit ,,in dragoste" de doua ori. Se uita cu ochii intredeschisi in acelasi loc mistic dintre ceasca si fata. Nu reactiona in nici un fel nici la mangaiere, nici la scuzele fetei. Asta nu inseamna ca o respingea... dar nici ca zicea ceva anume. Fornai ca un cal din pieptul lui mare si mai lua o sorbitura din ceasca. Il lasa rece... oricum.

Desi de pe fata i se citea calmul absolut , Angy era manioasa pana la culme. ‘Cum ai putut sa fii asa de impulsiva, cum de n-ai putut sa-ti controlezi sentimentele.’ Fata se simtea rusinata, si-ar fi dorit sa intre-n pamant de rusine, dar n-avea de gand s-arate asta, prefera sa-si termine ceaiul in liniste.

Ias isi termina ceaiul si multumindu-i fetei, iesi din han inca de cu seara. ,,Eu nu ma culc, nu mi-e somn acum. Dar daca vrei sa mergi cu noi, o sa ai nevoie de odihna. O sa ne vedem maine la locul de intalnire propus." Si cu astea, calul isi lua catrafusele si iesi din han, in viscol. Petrecu noaptea de aiurea si apoi se porni la drum.

Angy, dupa plecarea lui Ias, mai statu cateva clipe cugetand, apoi se ghemui intr-un colt si adormi , torcand.

Rissa se urca in camera ei si se odihni bine, caci noaptea trecuta nu dormise deloc. Dimineata, se vazu mai singura in han si in intarziere, se hotara rapid ce sa faca. Se dezbraca din cateva miscari de tot ce avea pe ea si se transforma in lup. Impacheta rapid bluza, pantalonii... si cele doua piese de lenjerie le infasura inauntru, le prinse de sabie si cu aceasta in gura o lua la goana de lup catre unde era aventura... gasea ea timp sa se si imbrace.